

27 ஐய்ய்ய்ய்ய்ய்ய ஐய்ய்ய்ய்ய

இவர்கள் இவ்வளவு சூயநலமா இருப்பாங்கனு நான் கனவாலக்கட்ட நினசைச்சுப் பார்க்கலிங்க!" மனவை கடுங்கோபங் கொள்கிறார். வளிப்பகட்டுக்காகப் பலலித்துப் பசீ, நயவஞ்சகத்தோடும் பழகும் வடேதாரிகள் நமக்கு இனியும் வணேட்டாம் என்ற தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்து விட்டனர் கணவனும் மனவையும. பற்றோர்பசீக் கொண்டிருந்ததை, பார்த்திபன் கட்டேட்டும் பெரும் அதிர்ச்சியும் ஏமாற்றமும் அடக்கிறான்! தான் செய்த தவற்றினால் குடும்பமானம் காற்றில் பறந்துவிட்டதே என்று தன்னையே நொந்து கொள்கிறான். பற்றெடுத்த தாய்க்கும், பல சிரமங்களபட்டு வளர்த்த அப்பாவிற்கும் எவ்வளவு பெரிய அவமானத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிட்டனே! யாரிடமும் தலவைணங்காத பற்றோருக்குத் தலகைனிவை ஏற்படுத்திவிட்டனே என்று மிகுந்த கவலை கொள்கிறான்! தனது செயலுக்காகக் கணிக் குறுகிப்போகிறான்! நான் முந்திநீ முந்தி என்று போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு தனக்குப் பெண் கொடுக்க வந்த உறவினர்கள், இப்போது கண்டும் காணாததுபோல் நடந்து கொண்டது குடும்பத்தார் எதிர்ப்பார்க்காத ஒன்று! இதுநாள் வரை மலபைபோல் நம்பிக் கொண்டிருந்தவர்கள் தங்களை நட்பாற்றில் தவிக்விட்டு வடிக்கைப் பார்க்கிறார்களே என்று எண்ணிப்பார்த்த போது அவனுக்கு உறவினர்கள் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது!

“பெண்ணைப் பற்றவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் பிரசனை ஏதுமின்றி வாழ்வதைத் தானே எல்லாப் பற்றோர்களும் விரும்புவார்கள்? அவர்கள் கிடக்கிறார்கள் சூயநலமிக் கவர்கள். கடவாள் உனக்கென ஒரு பெண்ணை இந்தப் பிடியில் படகைக் காமலா இருப்பார்? நீ எதற்கும் கவலைப் படாதே பார்த்திபன்.” அப்பா ஆதரவுடன் பசீய பின்னரே, பார்த்திபன் மனம் சற்று ஆறுதல் அடக்கிறான்! நடப்பதெல்லாம் நன்மகைகே என்று அமையானான்.

ஒரு முறை எதிர்ப்பாராமல் செய்துவிட்ட தவற்றுக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா? மனிதன் திருந்துவதற்கு வாய்ப்பே தராத மனிதர்கள் என்ன மனிதர்கள்? சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலை ஒரு நல்ல மனிதனையும் கட்டவனாக் கிவிடலாம் அல்லவா? இந்த உண்மையை ஏற்க மறுக்கும் அவர்களிடம் நான் ஒருபோதும் மண்பியிடப் போவதில்லை என்று முடிவுக்கு வருகிறான் பார்த்திபன்! எதிர்காலத்தில் தனக்கும் ஒரு நல்ல வாழ்க்கை நிச்சயமாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் அவன் உள்ளத்தில் தொக்கி நின்றது!

தன் தனிமையைப் பயன்படுத்தி,என்னதைத் தப்பான வழியில் கொண்டு சென்று போதனைப் பொருள் பழக்கத்திற்கு அபிமயமாகி என வாழ்வதை திட்டமிட்டு அழித்த அந்தத்தீய நண்பர்கள் அழிந்து போனார்கள்! அவர்களிடையே ஏற்பட்ட நட்பை ஒரு கட்டைக் கனவாக பார்த்திபன் நினகைகிறான் .கௌரமான குடும்பத்தின் நல்ல பெயரைக் கட்டா நட்பால் கட்டுத்துக் குட்டிச்சுவராகிவிட்டனே! தனக்கு மன்னிப்பே கிடையாது!

சிறுவாசம் அவனுக்கு நல்ல படிப்பினையைக் கொடுத்துத் திருந்தது! அது வாழ்வின் உன்னதத்தைத் தெளிவுபடுத்தியிருந்தது! அர்த்தமுள்ள வாழ்வை இனி வாழ்வதென்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டான்!

தனக்கு இன்னும் பல நல்ல நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள் . அவர்கள் என்குண நலன்களை அறிந்தவர்கள் . என நல்வாழ்க்கையில் அக்கறை உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் . அவர்கள் தனக்கு நிச்சயம் உதவுவார்கள் என்று நண்பர்களின் உதவியைப் பார்த்திபன் நாடினான் . நண்பர்கள் பலரும் அவனுக்கு உதவ முன் வந்ததை எண்ணி ஆறுதல் கொண்டான் .

நெருங்கிய நண்பன் கோமகன் , பார்த்திபனின் பள்ளித் தோழன் ; மிகவும் நல்லவன் . பிறருக்கு உதவும் நற்குணமுள்ளவன் . பார்த்திபனின் நிலகைக் கா மிகவும் வருத்த மடந்தவன் . பார்த்திபனுக்குக் காக எதுவும் செய்ய மனம் கொண்டவன் .

மகனின் திருமணம் குறித்து மிகவும் நம்பிக்கையுள்ள கோமகனிடன் தான் அம்பிகை பசீனார் . அவர்களுக்கு உதவ முன் வந்தான் . செயலிலும் உடனே இறங்கினான் . பார்த்திபன் இல்லத்திற்குச் சென்று அவனதுப் பெற்றோர்களைக் கண்டு பசீனான் . கோமகன் பார்த்திபன் பெற்றோர்களுக்கு நல்ல பழக்கமிருந்தது . அவன் மீது நல்ல மரியாதையும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தனர் .

பார்த்திபன் அவன் பெற்றோர் மீதும் கோமகனை வரவழைக்கின்றனர் . வரவழைப்பு அறையிலுள்ள சோபாவில் அமரக்கின்றனர் . வழங்கப்பட்ட தனீ ரை அருந்திய பின்னர் கோமான் பசீத் தொடங்கினான் . வீட்டிலுள்ள அனைவரும் அவன் பசீவதையே உன்னிப்பாகக் கேட்கின்றனர்!

000000000000 **28** 0000000000

“அம்மா நான் பசீவததைத் தப்பாகக் எண்ண வணேட்டாம் ” என்று கபறியபடி மீ வரையும் பாரக் கிறான் .

“தவே இல்லாத பயம் வணைடாம்சொல்ல வந்ததைத் தயங்காமல் சொல்லுப்பா நாங்க எதையும் தப்பா எடுத்துக்க மாட்டோம்!” அம்பிகைதான் அவனுக்குத் தரையத்தகைக் கொடுக்கிறார். கோமகன் மீண்டும் ஆர்வத்துடன் பசேத் தொடங்குகிறான்.

“எனக்கு வணைடிய ஒருவர், கடந்த இருபது வருசமா காப்பார் பட்டணத்தருகில் தன் சொந்த நிலத்தில் ‘ரீ த்தா அன்பு இல்லம்’ என்ற பெயரில் ரீ த்தா அம்மையாரும், மாறன் அங்கிலும் மிகச்சிறப்பாக அனாதை இல்லத்தை நடத்தி வருகிறார்கள்.

“அந்த இல்லம் எங்கே இருக்கு.....தெளிவா சொல்லுங்க....!” தினகரன் கேட்கிறார்.

“கிள்ளானிலிருந்து கோலசிலாங்கபுர் செல்லும் வழியில், இருபதாவது கிலோ மீட்டரில் இருக்குங்கயா....!” தெளிவுபடுத்துகிறான் கோமகன்.

“அங்கு தங்கி இருப்பவங்க அனைவரும் நம்மவர்களா....?” விபரம் அறிய விரும்புகிறார் அம்பிகை.

“அங்கு இருப்பவர்கள் எல்லாரும் நம்மவர்கள்தாம். நான் பத்து வருசமா அந்த இல்லத்துக்கு உதவி செய்துவருகிறேன். அந்த இல்லத்தில் பல பணிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர் சிறுவயதிலிருந்து ரீ த்தா அம்மையார் கண்காணிப்பில் வளர்ந்தவர்கள். நன்றாகப் படித்துள்ள அழகும் அறிவும் நிறைந்த பணிகள் பலர் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பணிகளில் பிடித்த யாரையாவது பார்த்திபனுக்குத் திருமணம் செய்து வகைகலாமே” என்று சொன்ன போது பெற்றோர் அதிர்ந்து போகின்றனர்!

இப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்து கோமகனிடமிருந்து வரும் என்று யாரும் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை. மஃவரும் என்ன கஃறுவது என்று தெரியாமல் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் ஏதும் கஃறாமல் மௌனம் காக்கின்றனர்.

“என்னம்மா.....நான் சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்துட்டீங்களா?” கோமகன் தான் மௌனத்தைக் கலைக்கிறான்!

“வந்து.....கோமகன் என் ஓரமேகனுக்கு அனாதை இல்லத்தில் போய்ப் பணம் எடுப்பதா...? அதான் தயக்கமா இருக்கு...!” அம்பிகை தயங்கியபடிக் கஃறுகிறார்.

பார்த்திபன் எந்தவித உணர்ச்சியையும் காட்டிக் கொள்ளாமல், அமைதியாக

அமர்ந்திருக்கிறான்!

“அம்மா ... இதில் என்னம்மா தயக்கம் வணைபி இருக்கும்? எல்லாம் நம் மனதைப் பொறுத்தது. பெரும் மனசு வசைசு, அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நம்மைப் போன்று நல்ல உள்ளம் படதைத் தவர்கள்தாம் உதவ முடியும். திக்குத்தெரியாத அந்தப் பண்களின் வாழ்வில் ஒளியிறேறியப் புண்ணியம் உங்களசை சாரட்டும்! நல்லவர்கள்தாம் நல்ல காரியங்களசை செய்ய முடியும்!” கோமகன் சொல்லியதைக் கேட்டு அம்பிகையால் எதுவும் பசேமுடியவில்லை!

“நீங்க மனசு வசைசா, இந்த நல்ல காரியம் நாளையே நடக்கும்!” உறுதியுடன் கபுறுகிறான்.

“ஊர் உலகம் என்ன நினபைப்பாங்கனு தயக்கமா இருக்கப்பா.....!” கவலையுடன் கபுறுகிறார் அம்பிகை. “உங்க மனவதேனகைக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வாங்கசை சொல்லுங்கம்மா...?”

கோமனும் அம்பிகையும் பசேவதைக் அமர்த்தியுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த தினகரன் தனது கருத்தைக் கபுறுகிறார்.

“அம்பிகை....நாம இப்படியே மற்றவங்களைப் பற்றியே பசேகிக் கொண்டிருந்தால், மகனுக்கு ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்ய முடியாது. கோமகன் சொல்வது போல சவியிறதூல தப்பே கிடையாது!”

“அம்மா....ஆதரவற்றப் பிள்ளைகளுக்கு உங்கள் பிள்ளை மபிலமாக உதவுவது தயவத் துண்டுக்குச் சமம்! நல்லா யோசிச்சுச் சொல்லுங்கம்ம.....! உங்கப் பையனின் வாழ்க்கை ஆண்டவன் புண்ணியத்தால நல்லா நடக்கும்.

என் வார்த்தையை நீங்கத் தாராளமாக நம்பலாம். அந்த இல்லத்தில் பணை எடுத்த பையன்கள் மற்றவங்கப் போற்றும் அளவாக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறார்கள். நீங்கள் எதற்கும் கவலைப்படாம சரின்னு பதில் சொல்லுங்கம்மா!” அம்பிகையை வற்புறுத்துகிறான் கோமகன்.

“என்னங்க.....! நீங்க என்ன சொல்றீங்க?” அம்பிகை கேட்கிறார்.

“கல்யாணம் சஞ்சிக் குடுத்துதனம் செய்யப் போற மகனகைக் களே அம்பிகை. பார்த்திபனுக்குச் சமம்தமனா எனக்கு எந்தவித ஆட்சேபனையும் இல்லை....!” பட்டனவர்த்தனமாகத் தினகரன் தனது கருத்தைக் கபுறுகிறார்!

“பார்த்திபன்.... நீ யாருக்கும் இல்லாம உன் மனசில உள்ளத ஒளிவுமறவை இல்லாமசை சொல்லிடுப்பா...!” அம்மா அழாக்கறயாகக் கேட்கிறார்.

“அம்மா இது என் வாழ்க்கை! நான் முடிவா சயெ்துவிட்டனே. ஆமாம், கோமகன் எனக்காகத் தபேத தந்த வாழ்க்கை எனக்குப் பிபிச்சிருக்கு! உதாசினம் சயெ்த

மற்றும் பலகாரங்களை மாப்பிளகைக்குக் கொடுத்துவிட்டு மாப்பிள்ளைக்கு அருகில் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அமர்கிறாள்! அவள் தோழி அங்கு வந்த அனவைரூக்குத் தனீர், பலகாரங்களை வழங்குகிறாள்! கொடுக்கப்பட்டத் தனீர் அனவைரூக்குச் சுவைத்து மகிழ்கிறார்கள்!

அதவேளேயையில் பண்ணிடம், பார்த்திபன் பற்றேரார் சில சந்தகேங்களகைக் கட்டித் தரிந்து கொள்கிறார்கள்! அவர்களின் முகங்களில் தவழ்ந்த புன்னகை மலர்களகைக் காணும் போது அவர்களுக்குப் பண்ணைப் பற்றிய நல்லணைம் உருவாகிவிட்டது என்பது உறுதியாகிவிட்டது!

சிவந்த மனேயும் கனக்கச்சிதமான உடல் வாகுவையும் கொண்ட தமிழரசியை மணந்து கொள்ள முழுச்சமம்தம் தரிவிக் கிறான் பார்த்திபன்! சோந்தத்தில் பார்த்திருந்தால் கட்டிப் படியொரு பண்ணை அமைந்திருக்க முடியுமா? என்ற வியப்புக் கிடையே அம்பிகை முழுச்சமம்தம் தரிவிக் கிறார்.

கணவர் தினகரனுக்கு மட்டுமென்ன? பார்த்தவாடனே அவருக்கும் பண்ணை மிகவும் பிடித்து விடுகிறது! மனைவி அமைவதெல்லாம் இறவைன் வகுத்த வழி என்பதை உணர்கிறார். பார்த்திபனுக்குக்காவே பிறந்தவள் தமிழரசிதான் என்ற உண்மையை அவரது மனம் ஏற்றுக் கொள்கிறது!

எல்லாருக்கும் பண்ணைப் பிடித்திருந்தது. பண்ணைக்கும் மணமகனைப் பிடித்துவிட்டது! மகன் விரும்பியது போலவே ஒரு நல்ல நாளாகப் பார்த்து அடுத்த முகபீர்த்தத்தில் திருமணத்தை வைத்துக் கொள்வதென அங்குக் கட்டியிருந்தவர்கள் முடிவெடுக்கின்றனர். தவே இல்லாத பச்சைக்கு இடம் இல்லாமல் விரைவிலேயே சம்பந்தம் பச்சை முடிக் கின்றனர்.

திருமணத்திற்குரிய நாளும் அன்றே குறிக்கப்பட்டவது இல்லத்தினை நிர்வகிக்கும் அம்மையாருக்கு ஆச்சரியமாகப் போய் விடுகிறது! திருமணத்தைத் தமிழரசி தங்கியிருந்த இல்லத்திலேயே சிறப்பான வகையில் நடத்த வேண்டும் என்று பார்த்திபன் கூற அங்குக் கட்டியிருந்த அனவைரூம் ஒப்புதல் அளிக்கின்றனர்! மாப்பிளகைக்குப் பண்ணைக்கும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்துக் கூறி அனவைரூம் விடையைப் பற்றிச் சலுகின்றனர்.

அடுத்த சில வாரங்களில் திருமண ஏற்பாடுகள் மளமளவென நடப்பெறுகின்றன. கோமகன் பார்த்திபனுடன் கட்டவே இருந்து அனதைத்துத் திருமண ஏற்பாடுகளையும் முன்னின்ற செய்கிறான். கோமகனின் உதவி பார்த்திபனுக்குப் பேரூதவியாக இருக்கிறது!

பற்றேரோருடன் சனெற பார்த்திபன் திருமண அழைப்பிதழை மிகவும் நிரூங்கிய உறவினர்கள் சிலருக்கும், தன்னுடன் வேலை செய்யும் நண்பர்கள், பெரியோர்கள் ஆகிய அனவைரூக்கும் அழைப்புகொடுக்கின்றார்.

அந்த இல்லத்தில் இருக்கும் திருமண மண்டபம் நிறைந்து காணப்பட்டாகிறது. இருநூறு பேர் அமரக் கட்டியச் சிறிய மண்டபமாக இருந்தாலும் மிகவும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த இல்லத்தின் தொண்டமிழர்கள் வரவேற்பைச் சிறப்பாகக் கவனித்துக் கொள்கின்றனர்.

தனக்கும் குழந்தை பிறக்கும். இறவைன் தந்த பரிசை இமைப்பொழுதும் பிரியாமல், அன்பையும் பாசத்தையும் ஊட்டி வளர்ப்பனே! கண்ணை இமை காப்பது போல் காப்பனே.

என் அன்பைக் கொட்டி வளர்ப்பனே! ஒரு போதும் தன் பெற்றோர் அன்பைத் தராமல், நோகடித்தால் அன்பைத் தடேசிச் சினைப் போது, தவறான நண்பர்களின் சரேகையால், தீய பழக்கத்திற்கு ஆளாகி ஒரு போதும் பித்தனாக மாண்பிழந்து, மரியாதைக் கெட்டு, போலீஸ்காரர்களின் துப்பாக்கிச் சூட்டுபட்டு அதிர்ஸ்டவசமாக உயிர்தப்பி, சிறைவாசம் அனுபவித்தக் கொடுமைகள் நிச்சயமாக உயிரினும் மலோன என குழந்தைக்கு ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வனே!

“பார்த்திபன்....! ஏன் பா மகிழ்சியான இந்த நரேத்தில் கண்கலங்கிற?” அம்மாதான் கண்களில் திரண்ட நின்ற கண்ணீர் சட்டென்று யாருக்கும் தெரியாமல் தன் சலேதை தலைப்பால் துடைக்கிறார். மணப்பெண்ணாக அருகில் நிற்கும் கொண்டிருந்த தமிழரசிக் கு ஓன்றும் விளங்காமல் பார்த்திபனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்!

ஒருவளே, மதுலிரவின் போது தமிழரசிகளே வி கட்டால், தன்னையப் பெரிதும் பாதித்த அந்த விசியத்தை புது மனவையிடம் பார்த்திபன் கற்றுவானோ என்னவோ?

மனிதன் எப்படி எப்படியெல்லாமோ வாழ்நினைக்கிறான். ஆனால், நம்மைப் படத்த இறவைன், இப்படித்தான் வாழ்வனே என்று நியதியை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நீதியாக அமைத்துக் கொடுக்கிறான்! இன்னாருக்கு இப்படிதான் வாழ்வ அமையும் என்பது ஆண்டவன் கட்டளை. இறவைன் கொடுத்ததை மனிதன் தடுக்க முடியாது! இதனை உணர்ந்து நடக்கும் மனிதன் எந்நாளும் மகிழ்வான் வாழ்கிறான்!

இதோ, ஆண்டவன் ஆசியுடன் புதுவாழ்வமைகிந்த நம்பிக்கையுடன் தொடங்கிவிட்ட அன்பு மகன் பார்த்திபன் மருமகன் தமிழரசி ஆகியோரைப் பெற்றோர் தினகரன் அம்பிகை தம்பதியினர் பரிப்புடன் பார்க்கின்றனர்!

அவர்கள் மட்டுமா பரிப்புடன் இருக்கின்றனர்? புதுமணத் தம்பதியினரை வாழ்த்துவந்த அணைத்து நல்லுள்ளங்களின் முகங்களிலும் பரிப்பு நிறைந்து காணப்படுகிறது!

பார்த்திபன் புத்துணர்ச்சியோடு தன் புது மனவையின் கரங்களை இனிதாகப் பற்றியவாறு வானமே எல்லையாக வாழ்ந்து காட்ட பவிசுடன் நடந்து சிலைகிறான்!

தங்கள் உதிரத்தில் உதித்த மகன், இல்லறத்தில் நல்லறம் காண இறவைனின் ஆசிக்காகப் பெற்றோர் தங்களின் இரு கரங்களையும் கப்பி இறவைனிடம் மனதார இறவைஞ்சுகின்றனர். அப்போது அவர்களின் கண்களில் ஆனந்த கண்ணீர் ததும்பி வழிகிறது!

பெரிய செய்தி: பெரிய செய்தி பெரிய செய்தி (27, 28, 29 *30)

Written by - வ.ம.அருச்சுணன் (மலேசியா) -

Tuesday, 10 September 2013 20:50 - Last Updated Tuesday, 10 September 2013 20:57

பெரிய செய்தி பெரிய செய்தி